

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094733456.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Nu forsvandt det; jeg er alene. Hvor er han, jeg anråbte? Verden er gennemsigtig, der er ingen Gud at se — ingen reddede mig uden mit eget ord. Det skabte, det tilintetgjorde osse. Ingen hjælp, ti der er ingen fremmed magt uden for mig. Jeg kan heller ikke mærke mig selv mer, jeg ved ikke, hvad jeg er, jeg er henvejret, tilintetgjort, jeg er ingen steder, jeg er overalt. Ja, jeg er urtåge, gledet ud i rummet. Og dog er jeg en tanke eller en fornemmelse, midt i verden. Jeg sidder midt i den uendelige udstrækning, omkring mig er der tåger. Alting er gået under, blandet sammen. Men jeg er kærnen til en ny verden, om mig skal den samle sig igen — — nu forstår jeg det: jeg er sjælen i det, verdenssjælen. Materien skal forme sig om mig, ved mig; af min tanke, som er den eneste i altet, skal om årmillioner andre tanker fødes; jeg, verdenssjælen, skal, når jeg gennemgløder stoffet, skabe en ny sjæl, mig underlegen; der er kun een tanke i verden, og når den indgår forbindelse med det døde stof, skabes en ringere tanke, aldrig kan jeg skabe noget, der er mig jævnbyrdigt — — — nej nu forstår jeg det: jeg er Gud.